

βλεφαρίδα ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. **βλεφαρίς**.

Ἡ τρίχα ἢ φυομένη εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βλεφάρου. **βλεφαρινών. ματόκλαδο, ματοτσίνουρο.**

βλέφαρο τό, **βλέφαρον** Πόντ. **βλέφαρο** κοιν. **βλέφαρον** βόρ. ιδιῶμ. **γλέφαρον** Κύπρ. Πόντ. **γλέφαρο** πολλαχ. **γλέφαρον** πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. **γλέφαρο** Μέγαρο. **γλέφαρον** Μακεδ. Σάμ. **γλέφαρον** Μακεδ. **δλέφαρο** Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) **δλέφαρον** Θεσσ. **φλέφαρο** Ἀθῆν. (παλαιότ.) **γλέφαρους** ὁ, Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Μαρών.) Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.) κ. ἄ. **γλέφαρους** Θεσσ. Σάμ. **ἀγλέφαρους** Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) **ἀγλέφαρους** Θεσσ. **ἀγκλέφαρους** Μακεδ. (Ἀρν.) **ἀγκρέφαλους** Μακεδ. (Χαλκιδ.) **κλέφαρος** Μέγαρο. **ἀδλέφαρος** Εὐβ. (Αὐλώναρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. **βλέφαρον**, παρ' ὃ καὶ Δωρ. **γλέφαρον**. Διὰ τὸ **γλέφαρο**, **δλέφαρο** ἰδ. γράμμα **β 5 α** καὶ **4**.

1) Δερματομυώδης πτυχή ἀποτελοῦσα κινητὸν παραπέτασμα πρόσθεν τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοιν. καὶ Πόντ.: Ποίημ.

Ἔχω τὰ μάτια δλάνοιχτα καὶ δὲ σὲ βλέπ' ὁ μαῦρος, μού κόψανε τὰ βλέφαρα ἐπὲς μὲ τὸ μαχαίρι καὶ μού τὰ σκοτιδῶσανε μὲ σίδερο ἀναμμένο

ΑΒαλαωρ. Ἔργ. 2, 107. **β)** Μεταφ. ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν Κέρκ.: Κατάλαβα τὴν ὁρεξί του ἀπὸ τὸ βλέφαρό του. **2)** Συνεκδ. τὸ μέτωπον Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὐβ. (Ἀκρ. Αὐλώναρ. Κάρυστ. Κουρ. Ὁρ. Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Ἄλμυρ. Ζαγορ. Ὀλυμπ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Μαρών.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Ἀρν. Βελβ. Θεσσαλον. Σέρρ. Χαλκιδ. κ. ἄ.) Μέγαρο. Σκυρ. Στερελλ. (Ἀράχ. Εὐρυταν.) κ. ἄ.: Φύτρουσι ἕνα κέρατον 'ς τὸν γλέφαρον τ' ἀπ' πάν' ἀπ' τοῦ φρύ' τ' (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. || Φρ. τό 'χου γναλί ἢ παστρικὸ τοῦ γλέφαρον μ' (δὲν δύναται κάνεις νὰ μὲ ψέξη διὰ κακὴν προᾶξιν) Ἀράχ. Τὸν γλέφαρον μ' εἶνι παστρικὸ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰμβρ. Ἔχ' τ' ἀστέρ' 'ς τὸν γλέφαρον (εἶναι εὐδιάκριτος) Ἀλμυρ. || Ἄσμ.

Ἔχει τὸν γλέφαρον πλατὺ | σὰν ἕνα Τούρκικον χαρτί Χαλκιδ. **3)** Ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς Σάμ. **4)** Τὸ λίθινον ἐπιστύλιον θύρας ἢ παραθύρου Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. **Γλέφαρο** καὶ ὡς τοπων. Νάξ. (Φιλότ.)

βλέψι ἡ, Κέρκ. Λευκ. — Λεξ. Βλαστ. 388 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. **βλέψις**.

1) Ὁρασις Λευκ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἔχασε τὴν βλέψιν του Λευκ. Ἀδυνάτισε ἢ βλέψιν του αὐτόθ. **β)** Βλέμμα Κέρκ.: Ἔχει μὲν βλέψιν ποῦ σὲ σκιάζει. Συνών. μάτι. **2)** Ὁψις Κέρκ.: Ἡ βλέψιν του δὲ μ' ἀρέσει, μού 'κάζεται ποῦ εἶναι ἀνήμερος (μού 'κάζεται ἀντὶ μού εἰ- κάζεται = νομίζω, μού φαίνεται).

βλέψιμο τό, Λεξ. Βλαστ. 388 **γλέψ'μον** Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ παλαιοῦ ἁμαρτ. οὐσ. **βλέψιμον** παρὰ τὸν ἀόρ. **ἔβλεψα** τοῦ **βλέπω**. Ὁ τύπ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Τὸ νὰ βλέπη τις ἐνθ' ἂν.: Φρ. Τρανὸ **γλέψ'μον** (ὅταν βλέπουν οἱ συμπέθεροι διὰ πρώτην φορὰν ἐπισήμως παρουνισαζομένην τὴν νύμφην) Βλάστ. Συνών. **κοίταγμα, ξάνοιγμα**.

βλημίδιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ.) **βλημίδ'** Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) **φλημίδ'** Πόντ. (Λιβερ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **βλημίν** κατὰ τύπ. ὑποκορ. διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — **ίδιν**.

Ὁ δακτυλιόλιθος ἐνθ' ἂν.: Ἡπάστριπα κ' ἔκαμά του **βλημίδιν** (τὸ ἑκαθάρισα καὶ τὸ ἔκαμα νὰ λάμπη ἀπὸ τὴν καθαριότητα, ὅπως λάμπει ὁ λίθος τοῦ δακτυλίου) Λιβύσσ. Συνών. **βλημίν**.

βλημίν τό, Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) **βλεμίν** Πόντ. (Οἰν.) **βλεμὶ** Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. **βλημα** κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν ὀνομαστικὴν.

1) **Βλημίδιν**, ὁ ἰδ., Πόντ. (Οἰν. Χαλδ. κ. ἄ.) **β)** Μετων. ὁ ἀπαστράπτων ἐκ καθαριότητος ὡς ὁ δακτυλιόλιθος Πόντ. (Σινώπ.) **2)** Ἡ σφενδόνη τοῦ δακτυλίου Πόντ. (Οἰν.) **3)** Ἐξάνθημα τοῦ ὀφθαλμοῦ Πόντ. (Σινώπ.)

βληχιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. **βληχιάζω**. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὸ **βραχνιάζω**.

1) **Βληχῶμαι**, ἐπὶ προβάτων. **2)** **Γίνομαι βραχνός**: || Ἄσμ.

Μὴ μού παραπονέεστε, γιὰτ' εἶμαι **βληχιασμένος**, ἦπα νερὸ τοῦ πηαδοῦ κ' ἠβλήχασ' ὁ καημένος. Συνών. **βραχνιάζω**.

βληχον τό, Ἰκαρ. **βληχα** ἡ, Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. **βληχνον**.

Τὸ φυτὸν πτέρεις.

βληχωνάκι τό, ἁμαρτ. **γληφωνάκι** ΓΚαμπούρογλ. Ἀναδρομάρ. 100 καὶ 107 — Λεξ. Βλαστ. 461. **γληφω-νάτσι** Ἀθῆν. (παλαιότ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. **βληχώνι** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — **άκι** κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Ὁ ἄγριος ἡδύοσμος.

βληχωνεᾶ ἡ, ἁμαρτ. **γληφωνεᾶ** Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **βληχώνι** κατὰ τὰ ἄλλα εἰς — **εᾶ** ὀνόματα φυτῶν.

Βληχώνι, ὁ ἰδ.

βληχώνι τό, ΠΓεννάδ. 409 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 461 **βληχούνι** Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ. Ὁρ.) Κάρπ. Σκυρ. κ. ἄ. — ΠΓεννάδ. 409 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. **βληχούν'** Στερελλ. (Ἀράχ.) **βλεχούνι** Πελοπν. (Πάτρ.) **βλοχών'** Πόντ. (Τραπ.) **βλουχούν'** Θράκ. (Αἰν.) **γληφώνιν**

(Κύπρ. Γερμασ. κ. α.) γληφώνι Ρόδ. Σύμ. κ. α. — ΠΓεννάδ. 409 γληχώνιν Κύπρ. γληχούνι ΠΓεννάδ. 409 γληχούνι Θράκ. (Αἰν.) γλεχούνι Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βλήχων, παρ' ὃ καὶ γλήχων. Πβ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1, 8.

Τὸ φυτὸν ἡδύσμος ὁ γλήχων (mentha pulegium) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae), βότανον λαϊκὸν κατὰ τῆς δυσπεψίας καὶ τῶν κωλικῶν (πβ. Γεωπον. 12, 33 «γλήχων πέψεως ἐστὶν ἐργάτης») ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἡ μέλισσα πίασε καρπὸν πορθάνω 'ς τὸ γληφώνιν (εἰρων. διὰ τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τοῦ βλήχωνος). Συνών. βρωμοδυσόσμος. [*]

* βληχωνία ἢ, βληχουνία Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλήχωνι.

Τὰ πολλὰ τέκνα (ἐκ μεταφορᾶς τῶν πυκνοτάτων ὑπογείων βλαστῶν τοῦ φυτοῦ).

βληχωνόλαδο τό, ἀμάρτ. γληφωνόλαδο Ρόδ. κ. α. γληφωνόλαδο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλήχωνι, παρ' ὃ καὶ γληφώνι, καὶ λάδι.

Ἐλαιον ἀπεσταγμένον ἀπὸ τοῦ φυτοῦ βλήχωνι. Συνών. βληχωνόνερο.

βληχωνόνερο τό, ἀμάρτ. γληφωνόνερο Ρόδ. γληφώνερο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλήχωνι, παρ' ὃ καὶ γληφώνι, καὶ νερό. Τὸ γληφώνερο κατ' ἄνομ.

Βληχωνόλαδο, ὁ ἰδ.

βληχωνόρρακο τό, ἀμάρτ. βληχωνόρρακο Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλήχωνι καὶ ρακί.

Ρακὶ ἀπεσταγμένον ἀπὸ τοῦ βλήχωνι.

βλίτο τό, βλίτον Ἰκαρ. Κάρπ. Πόντ. (Οἶν.) βλίτο κοιν. βλίτον Πόντ. (Ἀμισ.) βλίτον βόρ. ἰδιώμ. βλέτ-το Κάρπ. βλίτρο Ζάκ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ. α. — ΠΓεννάδ. 199. — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 447 καὶ 450 Δημητρ. βλίτρον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. α.) Θεσσ. Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. Βελβ. Βέρ. Κοζ. Σισάν.) κ. α. βλιότρον Ἡπ. γλίντον Κύπρ. γλίτον Λέσβ. βλίτος ὁ, Κύθηρ. βλίντος Πόντ. (Ἀμισ.) βλίτους Θράκ. γλίντος Κύπρ. γλίντρος Κρήτ. ἁβλίτα Τσακων. βλίτα ἢ, Σύμ. βλίτη Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βλίτον. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρεῖς τὸν τύπ. βλίτρο ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 85. Ὁ τύπ. ἁβλίτα ἐκ τοῦ πληθ. τὰ βλίτα διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. βλίτας.

Εἶδη τοῦ φυτικοῦ γένους ἀμαράντου (amarantus) τῆς τάξεως τῶν ἀμαραντωδῶν (amarantaceae) καὶ ἰδίως ἀμαράντον τὸ βλίτον (amarantum bletum) ἐκ τῶν κοινῶν ἀγριολαχανικῶν δύο ποικιλιῶν, ἥτοι μὲ φύλλα τεφροπράσινα ἢ ὑπερυθρίζοντα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) Τσακων.: Φρ. Τρώει βλίτα (ἐπὶ τοῦ εὐήθους, δι' ὃ πβ. καὶ τὸ ἀρχ. βλιτομάμας = εὐήθης) πολλαχ. Εἶναι χαζὸς σὰν τὰ βλίτα Εὐβ. || Παροιμ.

Ἀνάθεμα τὰ βλίτα | καὶ ποῦ τὰ κάνει πίττα

(τὸ βλίτον θεωρεῖται ὡς εὐτελὲς ἐδωδιμον φυτὸν) πολλαχ. Δόξα νὰ 'χουνε τὰ βλίτα | ποῦ 'φτειασε κ' ἡ χήρα πίττα (εἰρωνικῶς ὡς ἡ προηγουμένη) Πελοπ. (Ἀργ.) Συνών. ἀτσιγγανάκι 2. Πβ. ἀγριόβλιτο. Ἡ λέξις ὑπὸ τὸν τύπ. Βλίτος καὶ ὡς παρων. Κύθηρ. [*]

βλίτος - βλίτος μόρ. Πόντ.

Λέξις πεποιημένη.

Λέγεται πρὸς δήλωσιν ἤχου, ὅστις παράγεται, ὅταν ρίπῃ τις ἐντὸς ὑγρῶν πρᾶγμα τι ἢ μασσῇ μαστίχην κττ. Πβ. βλάτσα - βλούτσα.

βλίτσα ἢ, Μακεδ. (Σισάν.)

Λέξις πεποιημένη. Πβ. βλάτσα - βλούτσα.

Τὸ κατερρυπώμενον πρᾶγμα (κυρίως τὸ προπηλακισμένον): Φρ. Μ' ἔκαμι βλίτσα (μὲ κατερρύπανε).

βλιτσίνι τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ' ἔγκυκλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ φυτὸν ἱρίς ὁ ψευδάκορος (iris pseudacorus) τῆς τάξεως τῶν ἱριδωδῶν (iridaceae) Λεξ. Ἐλευθερουδ.

2) Τὸ φυτὸν κρίνον τὸ Γερμανικὸν (iris Germanica) τῆς τάξεως τῶν ἱριδωδῶν Λεξ. Μ' ἔγκυκλ.

βλόγα ἢ, εὐλόα Νάξ. βλόγα Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Θήρ. Θράκ. (Κασταν.) Κρήτ. Μήλ. Πάρ. Τήν. Φολέγανδρ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. 410 βλόα Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σίφν. κ. α.

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

Ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ τοῦ γάμου, ἡ στέψις ἐνθ' ἄν.: Ἡτυχα 'ς τὴ βλόγα τοῦ δεῖνα Κρήτ. || Ἄσμ.

Τὸ Μά' ἀρραβωνιάζεται, τὸ Μάι βλόγα κάνει Κρήτ.

Ἄς εἶναι καλορρίζικα κὲ ἄς εἶν' καλὴ ἡ ὥρα, ἢ Παναγὰ καὶ ὁ Χριστὸς νὰ εἶναι μέσ' 'ς τὴ βλόγα Κασταν.

Πές μου, νὰ ζῆς, 'ερόντισσα, προφταίνω 'ς τὴν εὐλόα, προφταίνω καὶ 'ς τὰ στέφανα, 'ς τὴν πρώτη ἀρρεβῶνα; Νάξ. Συνών. βλόγημα 2, βλόγησι 2, βλογήσι, βλογίδι 2, στεφάνωμα, στεφάνωσι.

βλογεύω Καππ. (Σίλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιά.

Γεννῶ (ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι ἡ γέννησις τέκνου εἶναι εὐλογία, εὐτυχία διὰ τὴν οἰκογένειαν): Νύφ' μας βλόγευσεν.

βλογή ἢ, Θράκ. (Φανάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ.

Εὐλογία: Ὁ σκύλλος ἔχει βλογὴ κ' εἶναι καλὸ νὰ τὸν δύν' ὁ καθένας ψωμί. Συνών. βλογιά.

βλόγημα τό, εὐλόγημαν Πόντ. (Κολων.) εὐλόεμαν

Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. α.) εὐλόγημα Νάξ. βλόγημα σύνθη. βλόγημα Καππ. (Σίλ.) Κρήτ. Μέγαρ. Μεγίστ. Πάρ. Σαλαμ. κ. α. βλόγημα Καλαβρ. (Μπόβ.) βλόγ'μα βόρ. ἰδιώμ. βλόγημα Εὐβ. εὐλόεμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. εὐλόεσμαν ἐκ τοῦ εὐλοῖζω παρὰ τὸ βλογῶ.

1) Εὐλογία ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐννοίᾳ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κολων. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀσ' σὴ Χριστοῦ τ' εὐλόγημαν ἐχρυσῶθεν τὸ νερὸν (ἐκ παραμυθ.) Κολων. || Παροιμ. Γὰ νερὸ ποῦ σάπιε δὲ φελῇ τὸ βλόγημα (ἐπὶ κακοῦ ἀνεπανορθώτου) Λεξ. Δημητρ. 2) Συνήθως κατὰ πληθ. βλόγα, ὁ ἰδ., σύνθη. καὶ Καππ. (Σίλ.): Καλὰ βλογήματα! (εὐχὴ) σύνθη. Λήγοντα βλογήματα Στερελλ. (Ἀράχ.) || Ἄσμ.

Πέρασα κανάλι κὲ ἄγρια κύματα

γὰ νὰ 'ρθω 'ς τὴ χαρά σας καὶ τὰ βλογήματα

Πάρ.

* **βλογημία** ἢ, βλογημία Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ κατὰ τὸ ἀντίθετον βλαστημία.

Εὐλογία. Συνών. βλόγημα 1, βλογιά.

